

CHƯƠNG 10

Một Đêm Đầy Hãi Hùng

K

hi ấy Đinh Hương trầm lạnh xuống:

- Tiểu nữ nay chẳng quản sự hiểm nghi về nam nữ vào đây lúc đêm khuya, xin hỏi Thống Lãnh một câu, như thế Thống Lãnh cũng đủ rõ là quan trọng như thế nào rồi.

Đường Thế Dân bất giác nghe trái tim đập mạnh, mắt trợn lên nhìn thẳng vào mặt Đinh Hương như dò xét.

Chàng cũng trầm giọng theo Đinh Hương:

- Đinh Hương hỏi câu gì quan trọng xin hãy nói cho tại hạ rõ.

Đôi mắt đẹp tuyệt vời nhưng cũng thần bí vô song của Đinh Hương nhìn gấn vào mặt Đường Thế Dân.

Trong khi nàng lạnh hơn:

- Thống Lãnh, quý danh của Thống Lãnh sự thật không đúng là Đường Thế Dân đâu.

Bất giác sau khi nghe lời này Đường Thế Dân đã phải giật mình, thót lên một cái.

Chàng run run hỏi Đinh Hương:

- Đinh Hương tại sao cô nương lại biết như thế?

Đinh Hương vẫn nhìn gấn vào mặt Đường Thế Dân như để dò xét biến chuyển trên bộ mặt của đối phương.

Nàng tiếp:

- Thống Lãnh, câu nói vừa rồi của Thống Lãnh chúng tở ngài đã nhìn nhận rồi phải chăng?

Bấy giờ Đường Thế Dân cố trấn tĩnh tinh thần trở lại, dùng giọng thản nhiên hơn trước.

- Đây cũng tạm cho là tại hạ nhìn nhận phần nào đi. Nhưng tại sao Đinh Hương lại biết như thế?

Đinh Hương trầm giọng xuống:

- Thống Lãnh, Thống Lãnh chớ có tìm hiểu tại sao tiểu nữ lại biết sự bí mật của Thống Lãnh như thế. Vậy thì cái tên thật của Thống Lãnh gọi là gì Thống Lãnh đã biết chưa?

Đường Thế Dân ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Song cái tên của tại hạ hiện giờ không phải là tên giả, Đinh Hương hỏi để làm gì?

Đinh Hương rất là lanh trí chợt nói:

- Nói như thế chắc rằng Thống Lãnh có một cái tên riêng.

Lời nói của Đinh Hương như là quyết định không hề có ý muốn tìm tòi, hay dò thăm gì nữa cả.

Đường Thế Dân lạnh lùng:

- Đinh Hương, chuyện ấy hãy bỏ qua đi, nay dù cho tại hạ có một cái tên riêng biệt nào khác, cũng chẳng cần phải nói ra làm chi.

Đinh Hương cười lạnh lạnh:

- Thống Lãnh định giấu tiểu nữ chẳng?

Đường Thế Dân lắc đầu:

- Tại hạ không biết gì cả. Đinh Hương nên bỏ đi chuyện dài dòng đó.

Đinh Hương chợt trừng đôi mắt đẹp thần bí.

- Thống Lãnh, ngài đã không chịu nói rõ tên họ thật của mình thì tiểu nữ mạo muội nói ra vậy.

Đường Thế Dân rung động nhìn ngay vào mặt Đinh Hương:

- Đinh Hương nói tại hạ tên gì?

- Nhất Lang, có sai không?

Đường Thế Dân bất giác phải đứng phắt dậy trở mặt to lên tỏ sự kinh hoàng khôn tả.

Cái tên Nhất Lang này chính là cái nhũ danh từ thuở bé của chàng, sau nhập đạo cùng sư phụ mới đặt cho danh hiệu là Đường Thế Dân.

Song nguyên do nào Đinh Hương lại hiểu thấu một cách tận tường như thế.

Nàng chỉ là một nữ tỳ trong Phong Bảo tại sao lại có cái kiến thức sâu rộng dường này.

Và tại sao nàng lại theo dõi chàng từng ly từng tú hành động lẫn tung tích như vậy?
Đường Thế Dân thắc mắc hồi hộp trong lòng khôn tả.

Một ý niệm khác đến với chàng.

Đêm nay Đinh Hương đột nhập vào phòng riêng của chàng hỏi về tung tích có ý đồ gì đây.

Tự nàng muốn tìm hiểu hay kẻ bí mật nào đó khiến nàng dò thăm chàng như vậy.

Và hậu quả của nó ra thế nào?

Đường Thế Dân buông trầm:

- Đinh Hương tại sao cô nương lại biết như thế?

Bây giờ đến lượt Đinh Hương nhìn Đường Thế Dân bằng cặp mắt vô cùng sững sốt.

Tình hình đột nhiên có vẻ quái dị, thần bí vô cùng.

Khiến cho Đường Thế Dân nhận ra nhưng chẳng làm sao hiểu nổi tâm trạng của đối phương ngồi trước mặt mình.

Tại sao Đinh Hương sau khi biết chàng đúng thật là Nhất Lang lại sững sờ như thế?

Trong lòng Đường Thế Dân hết sức nghi ngờ theo dõi từng cử chỉ biến đổi trên gương mặt đẹp như cánh hoa xuân của Đinh Hương.

Giây lâu chàng khẽ hỏi:

- Đinh Hương cô nương có nghe lời tại hạ hỏi không? Tại sao cô nương lại biết rõ như vậy?

Đinh Hương không có đáp lại câu hỏi của Đường Thế Dân, hình như cô gái ngây cả người đi rồi.

Cặp mắt của nàng chợt phát ra tia sáng kỳ dị đáng khiếp khiến cho ai nhìn qua cũng rùng mình.

Một luồng sát khí nổi bật lên trên gương mặt Đinh Hương.

Đường Thế Dân lại càng thấy sự bí mật bao trùm cả câu chuyện giữa chàng và ả tỳ nữ xinh đẹp này.

Chắc phải có chuyện gì bí ẩn ghê gớm lắm.

Thình lnh Đường Thế Dân thét:

- Có nghe lời ta hỏi không?

Mép môi của Đinh Hương nhích động đáp giọng mơ hồ như vừa trải qua cơn ác mộng quá hãi hùng:

- Nghe rồi!

Đường Thế Dân lạnh lùng:

- Đã nghe thì hãy trả lời cho mau.

Đinh Hương ấp ứng:

- Tiểu nữ chỉ nghe... họ nói như thế.

Đường Thế Dân nghiêng rằng:

- Chuyện này do ai nói?

Đinh Hương như bồi hồi:

- Nếu tiểu nữ không chịu nói ra danh tánh người đó thì Thống Lãnh định lẽ nào?

Thần tình của Đường Thế Dân càng thấy nặng trĩu hơn trước, giọng nói càng thêm lạnh lùng:

- Đinh Hương! Nếu cô nương không chịu nói ra kẻ đó, thì có thể từ đây cô nương sẽ gặp chuyện không may.

Đinh Hương chợt nhắm hai mắt lại:

- Vậy thì Thống Lãnh hãy hành động đi.

Đường Thế Dân nhìn Đinh Hương đẹp tuyệt vời như nàng tiên đang mơ ngủ, mà trong lòng dịu xuống.

Trải qua một chập.

Thần sắc của Đinh Hương từ từ sáng sủa hơn, giây lâu đã lấy lại được sự bình thường.

Đôi mắt nàng long lanh, trên môi điểm một nụ cười:

- Thống Lãnh! Không ngờ chuyện này lại gây sự phiền phức cho ngài, song dù có nói ra đây cũng chẳng sao.

Đường Thế Dân nhú mày:

- Sự thật như thế nào?
 - Đây chỉ là trong lúc vô tình tiểu nữ nói ra thôi.
 - Người ấy là ai?
 - Thượng Quan Văn Phụng gì đó, Thống Lãnh có quen biết không?
- Bất giác trong lòng Đường Thế Dân rung động:
- Thượng Quan Văn Phụng à!
 - Đúng chẳng hề sai.

Lời này thốt ra khiến cho Đường Thế Dân cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng một phần nào.

Quả thật như thế, nhã danh của chàng chỉ có sư muội là Thượng Quan Văn Phụng được biết mà thôi.

Cho nên khi Đinh Hương bảo thiếu nữ kia tiết lộ thì chàng tin ngay đúng là sự thật.

Song cái thần tình quái gở vừa rồi của Đinh Hương cũng khiến cho Đường Thế Dân băn khoăn không ít.

Tại sao Đinh Hương lại có cử chỉ đó?

Trong chuyện kia có điều gì huyền bí hay chẳng?

Đường Thế Dân buông lạch:

- Đinh Hương thực ra một người có danh tự có biệt hiệu trong cõi thế gian này rất là tầm thường, chẳng có gì trọng đại cả.

Chỉ vì cái sắc diện quái dị của Đinh Hương biểu hiện trên gương mặt lúc nãy khiến cho ta không khỏi phải nghi ngại trong lòng.

Hơn nữa cô nương lại tới phòng ta đàm đạo vào lúc đêm khuya ta càng phải kinh ngạc hơn.

Tại sao như thế cô nương?

Đinh Hương lãnh đạm:

- Đó chỉ tại vì tiểu nữ cố tâm vào trong lúc đêm khuya thôi, chứ ngoài ra chẳng có một dụng tâm chi hết.

Đường Thế Dân chau mày:

- Tại hạ chỉ sợ e trong câu chuyện này không phải đơn giản như cô nương vừa mới nói.

Đinh Hương nghiêm chỉnh:

- Thống Lãnh muốn nghi ngờ đó là quyền của Thống Lãnh nhưng sự thật là như thế, tiểu nữ không có cách nào nói hơn được nữa.

Tới đây Đường Thế Dân cũng không thể nói thêm những lời gì hơn nữa tuy trong lòng hãy còn ngờ vực không yên.

Song chàng cũng không thể vì câu chuyện này mà tạo thêm những điều phiền phức đối với ả nữ tử xinh đẹp dễ thương này.

Hơn nữa Đinh Hương đã tiết lộ chính Thượng Quan Văn Phụng nói ra nhũ danh chàng thì đâu còn gì chàng bắt bẻ nàng thêm nữa.

Cho nên Đường Thế Dân dụi giọng:

- Sau đó ngoài câu chuyện ấy Đinh Hương còn nghe Thượng Quan Văn Phụng nói gì khác hơn nữa không?

Đinh Hương lắc đầu:

- Tiểu nữ không nghe gì thêm nữa.

Đường Thế Dân nhìn thẳng vào gương mặt xinh đẹp tươi như hoa hàm tiếu của Đinh Hương:

- Đinh Hương nghe câu chuyện này tại nơi nào?

Đinh Hương không chút do dự:

- Thượng Quan Văn Phụng nói tại thành Khai Phong trong một khách điểm chỉ vì lúc ấy tiểu nữ ở phòng cạnh bên.

- Thượng Quan Văn Phụng nói với ai?

- Với một thiếu nữ đẹp.

- Thiếu nữ đẹp nào Đinh Hương biết tên không?

- Độc Thủ Tiên Cô.

Trong lòng Đường Thế Dân bất giác rung động.

Câu chuyện này hoàn toàn đúng sự thật như đã diễn biến trước mắt chàng Thượng Quan Văn Phụng đi chung với Độc Thủ Tiền Cô tới thành Khai Phong vào thuê khách điểm tiết lộ điều này.

Đường Thế Dân chợt nghĩ tới tư cách đường hoàng phóng khoáng của Thượng Quan Văn Phụng mà lòng nao nao.

Nàng là phận gái mà nay dám đối gạt một ả nữ ma đầu xinh đẹp khét tiếng giang hồ, nếu chẳng may bị bại lộ hành tung thì thật là tai họa bằng trời vậy.

Đường Thế Dân lại hỏi:

- Đinh Hương, họ đang ở khách điểm nào?

Đinh Hương đáp ngay:

- Hai người trú ngụ tại Thạch Vân khách điểm.

Đường Thế Dân nghĩ thầm:

- Thạch Vân khách điểm. Ta có nên gặp sư muội hay không.

Lúc ấy Đinh Hương chợt đứng dậy:

- Chỉ có bấy nhiêu thôi, giờ tiểu nữ xin cáo lui Thống Lãnh.

Đường Thế Dân ngăn lại:

- Khoan đã, Đinh Hương chỉ vì câu hỏi như thế mà vào đây à?

- Đúng thế, chỉ có vậy thôi.

Nói xong Đinh Hương đứng dậy bỏ ra ngoài tức thì.

Đường Thế Dân nhìn theo chiếc bóng yêu kiều của Đinh Hương đã khuất ngoài cửa vừa nghĩ ngợi viễn vông.

Nhưng chàng cũng không thể nào tìm ra manh mối cho được cái nguyên nhân tại sao Đinh Hương vào đây chỉ nói một chuyện đó.

Chuyện nhũ danh của chàng có liên quan gì tới Đinh Hương hay không mà nàng lại quan tâm dường đó?

Nàng có cái âm mưu gì chăng?

Không thể có như thế được.

Vì điều ấy chẳng có liên hệ gì trực tiếp với nàng cả.

Song là thế nào?

Trí óc của Đường Thế Dân quay cuồng mãi vẫn không sao nghĩ cho ra lẽ.

Lúc này đêm đã về khuya.

Đường Thế Dân không còn buồn ngủ nữa.

Chàng ngồi trên giường suy nghĩ miên man.

Đối với Thượng Quan Văn Phụng từ trước sự thật chàng không hề có tình yêu, nhưng tình cảm giữa chàng và nàng trọn đời không thể nào quên đi được.

Nhưng nàng đối với chàng là tình yêu nồng nàn tha thiết vô cùng.

Cũng chỉ vì yêu thương chàng mà Thượng Quan Văn Phụng đã lên sư phụ nửa đêm tháo cũi sổ lồng cho chàng.

Đây quả thật là một mối thâm tình suốt đời cho đến chết chàng vẫn không sao quên được.

Nếu từ thuở bé chàng không có đính hôn cùng Tiểu Tú Tử thì chắc chắn chàng đã yêu nàng rồi.

Chàng và Thượng Quan Văn Phụng sánh đôi với nhau thật một cặp vợ chồng tuyệt diệu trên cõi đời này.

Nay sư muội chàng đã chẳng quản đường xa lên miền Bắc với mục đích tìm chàng cũng là chuyện đáng lo âu.

Thân gái dặm trường, bao nhiêu cạm bẫy trong giang hồ đang giăng sẵn chờ nàng rơi vào.

Sau cùng Đường Thế Dân lấy một quyết định:

- Vậy thì ta cũng nên gặp sư muội một lần để có nhiều lời nói với nàng chớ không thể làm thinh được.

Nghĩ tới đây Đường Thế Dân cảm thấy yên lòng vừa muốn tắt đèn lên giường nằm ngủ.

Chợt chàng nghe có tiếng gõ cửa thật gấp.

Đường Thế Dân lên tiếng:

- Ai gọi đó?

Giọng khàn khàn đáp bên ngoài:

- Tại hạ Hà Văn Hạo.

- Có chuyện gì chẳng?

- Bảo Chủ đang ở trong nội sảnh chờ Thống Lãnh, bảo Thống Lãnh hãy vào cho ngài nói chuyện rất gấp.

Thần tình của Đường Thế Dân rung động lên.

Chàng nói vọng ra:

- Được ta sẽ đến ngay.

Trong lòng Đường Thế Dân chợt ngờ vực khôn cùng. Có chuyện gì mà Bảo Chủ lại cho mời chàng vào lúc đêm khuya.

Có phải là chuyện của chàng chẳng?

Có đúng sự muội chàng vừa được Độc Thủ Tiên Cô chỉ điểm chàng làm Thống Lãnh tòa Phong Bảo rồi tìm tới?

Nghĩ đến đây trong lòng Đường Thế Dân càng khẩn trương hơn nữa.

Chàng vội vàng thay y phục dạ hành, mở cửa bước ra ngoài tiến tới hậu viện.

Nơi mà Bảo Chủ có nhiều cơ mật phải trải qua những chỗ canh gác thật nghiêm mật, nhưng tất cả nay đều do nơi Đường Thế Dân coi sóc, chàng đi qua dễ dàng.

Giây phút đã tới trước cửa phòng, Đường Thế Dân lên tiếng:

- Tệ chúc Đường Thế Dân xin vào diện kiến Bảo Chủ.

Phía trong có tiếng trả lời:

- Thống Lãnh hãy vào trong.

Trong sảnh đường hiện giờ chỉ có Hồng Bảo Chủ và Đường Thế Dân mà thôi. Bọn võ sĩ đã lui ra ngoài tất cả.

Bầu không khí nghiêm lạnh vô cùng.

Hồng Diện Niên trở tay vào ghế:

- Thống Lãnh hãy ngồi xuống đó.

Trái tim của Đường Thế Dân đập mạnh không ngừng. Chàng hồi hộp vì không hiểu chuyện gì sắp xảy đến cho mình đây.

Chàng cung kính:

- Thưa Bảo Chủ, có chuyện gì gấp rút chỉ giáo tại hạ chăng?

Hồng Bảo Chủ trầm giọng:

- Đường Thống Lãnh, có món vật này đây, Thống Lãnh hãy xem trước đi rồi chúng ta sẽ đàm đạo cũng không muộn.

Vừa nói Hồng Bảo Chủ vừa rút tay áo rút ra một mảnh giấy đỏ là một lá thư viết chữ rất khéo, những lời như sau:

"Hong Diện mến!

Tối mai vào lúc canh ba, hẹn với các hạ đến ngôi cổ mộ, để cùng dứt khoát câu chuyện giữa chúng ta. Nếu muốn khỏi lây vạ cho nhiều kẻ khác trong Phong Bảo thì các hạ nên đến dự một mình.

Đại Hành Quyết cẩn ký."

Đọc xong lá thư này bất giác trong lòng của Đường Thế Dân rung động lên mở to cặp mắt nhìn Hồng Bảo Chủ không ngớt.

Hồng Bảo Chủ trầm lặng khác thường, chưa thốt ra lời nào cả.

Đường Thế Dân bung nhẹ:

- Bảo Chủ! Lá thư này làm sao Đại Hành Quyết tổng đạt đến đây? Ai đã trao cho Bảo Chủ?

Hồng Bảo Chủ trầm trầm:

- Cách đây trước một trống canh bản tọa đang ngồi trong phòng chột nghe có tiếng gọi tên ta, sau khi thức dậy đi ra thì đã gặp lá thư này, ta đọc và ra đây, kể gọi Thống Lãnh đến.

Đường Thế Dân lại càng kinh hãi.

Đại Hành Quyết ra vào Phong Bảo dễ dàng như chỗ không người, thân pháp quả nhiên khiếp người.

Sau khi hạ sát ba nhân vật trong Bảo, nay hẳn lại tìm tới Bảo Chủ đòi đi phó hội một mình tại ngôi cổ mộ thật là một chuyện phi thường ngoài sức tưởng tượng của thiên hạ rồi.

Đường Thế Dân thi lễ:

- Xin Bảo Chủ hãy thứ lỗi cho sự kiểm soát không chu đáo của tại hạ, để sơ sót cho thủ phạm lọt vào đây gây kinh động như thế.

Hồng Bảo Chủ đưa tay khoác khoác lắc đầu:

- Cũng không đúng như vậy, câu chuyện này thực ra không có gì liên hệ đến Thống Lãnh cả, dù có bố trí thế nào, phòng thủ mật nhiệm tới đâu cũng không sao ngăn cản được hấn đến đây.

Đường Thế Dân lo lắng:

- Bảo Chủ. Tình hình như thế, Bảo Chủ có biết Đại Hành Quyết thuộc hạng người như thế nào chẳng?

Hồng Bảo Chủ lắc đầu:

- Không được rõ gì.

Đường Thế Dân sanh ra ngờ vực trong lòng vô cùng, nhìn Hồng Bảo Chủ không hề nháy mắt.

Chàng chợt hỏi:

- Theo ý của Bảo Chủ, đối phương Đại Hành Quyết đây thuộc về kẻ thù như thế nào Bảo Chủ có rõ chẳng.

Hồng Bảo Chủ trầm ngâm một chập rồi đáp:

- Hiện giờ bản tọa chưa thể nhớ ra được Đại Hành Quyết thuộc kẻ thù gì của bản Bảo, song đợi khi gặp mặt có lẽ sẽ hiểu ngay.

Đường Thế Dân cau mày:

- Như thế Bảo Chủ định phó hội chẳng?

Hồng Bảo Chủ gật gù:

- Bản tọa không thể không đi.

Đường Thế Dân lại tiếp:

- Bảo Chủ sắp đặt cuộc phó hội như thế nào đây.

Hồng Bảo Chủ không thẹn là một Bảo Chủ của một đại Bảo trong giang hồ nên rất bình tĩnh:

- Bản tọa chỉ đơn thân, độc mã đến ngôi cổ mộ kia phó hội, không có dự định một điều gì cả.

Đường Thế Dân sững sốt:

- Vậy thì Bảo Chủ quá mạo hiểm đấy!

Hồng Bảo Chủ hào hùng:

- Là người võ lâm thì không có một ngày nào là không ở trong sóng gió. Nay đối phương đã có thư đến mời bản tọa, chẳng quản là thù hay bạn với nhau hoặc hiểu lầm nhau, thế nào cũng phải dứt khoát cho xong.

Tuy rằng lão phu bất tài, bất tướng song cũng có một chút địa vị ở chốn võ lâm, nếu nhút nhát, yếu hèn không chịu phó hội, há chẳng để mặc cho giang hồ chê cười, lưu tiếng đời đời sao.

Những lời của Hồng Bảo Chủ thốt ra khiến cho Đường Thế Dân vô cùng khích động, hào khí tỏa mờ trên gương mặt của chàng.

Chàng cất giọng quả cảm:

- Bảo Chủ, tại hạ có một đề nghị với Bảo Chủ.

Hồng Bảo Chủ hỏi:

- Thống Lãnh đề nghị điều gì đây?

- Tại hạ xin theo hộ vệ Bảo Chủ.

Hồng Bảo Chủ lắc đầu:

- Không cần!

Đường Thế Dân ái ngại:

- Thế thì Bảo Chủ truyền cho tại hạ vào đây có điều gì chỉ dạy hay không?

Hồng Bảo Chủ trầm nặng xuống:

- Câu chuyện này hiện nay trong Phong Bảo hãy còn chưa một ai biết rõ và sự thật thì bản tọa cũng chẳng mong gì một người nào được biết làm gì.

Đường Thế Dân ngạc nhiên:

- Vậy thì Bảo Chủ...

Hồng Bảo Chủ cất ngang:

- Mục đích của bản tọa gọi Thống Lãnh vào đây là muốn giao phó cho Thống Lãnh một sứ mạng quan trọng.

- Sứ mạng quan trọng như thế nào?

Giọng nói của Hồng Bảo Chủ càng trầm lạnh hơn:

- Sứ mạng đó là nếu quá trưa ngày kia bản tọa chưa trở về trong Bảo thì Thống Lãnh cứ bí mật thảo luận cùng Dư Tổng quản ngầm ngầm lo mọi chuyện trong Bảo, tuyệt đối đừng tiết lộ cái tin của ta ra ngoài.

Trong tâm trường của Đường Thế Dân rung động lên không ngừng.

Chàng biến cả sắc mặt:

- Bảo Chủ, hành động như thế không có suy nghĩ cho thật cẩn kẽ hay sao?

Hồng Bảo Chủ nghiêm trầm:

- Cũng không đúng như thế, sự thật thì bản tọa đã suy nghĩ rất nhiều rồi nên mới quyết định như thế.

Đường Thế Dân khẩn trương lên:

- Bảo Chủ, tại hạ có...

Hồng Bảo Chủ khoác tay:

- Thống Lãnh hãy nhận lãnh sứ mạng này, vậy hãy trở về phòng an nghỉ rồi qua trưa mai sẽ liệu toan.

Thống Lãnh hãy nên ghi nhớ lời ta dặn.

Đường Thế Dân thở dài:

- Hỡi ơi! Ngôi cổ mộ ở tại hướng nào đây thưa Bảo Chủ?

Hồng Bảo Chủ đáp:

- Ngôi cổ mộ ở phía Tây thành Khai Phong không xa lắm, tất cả người trong địa phương đều biết ngôi mộ này.

Rồi lão vẫy tay:

- Thống Lãnh hãy nhớ điều sau cùng của bản tọa căn dặn đây: Nếu trưa ngày kia, chưa thấy lão phu trở về thì Thống Lãnh và Dư Tổng quản hãy bắt đầu thực hiện những lời bản tọa đã bảo, trước đó đừng cho một nhân vật nào dù thân tín biết cả.

Còn một điều nữa là nhớ ra tay giúp sức lão phu, sanh bình ta rất trọng khí nghĩa, ta đã hứa phó hội đơn phương thì ta phải đi một mình xem thế nào.

Người võ lâm chính đạo thường hay trọng chữ tín và chữ danh, coi sự chết sống nhẹ tợ lông hồng.

Giờ đâu có thể nói những lời gì để cho Hồng Bảo Chủ nghe theo được nữa vô ích.

Cho nên chàng vòng tay buồn bã:

- Tại hạ xin cáo lui.

Rồi Đường Thế Dân trở ra ngoài với cõi lòng trầm nặng hơn bao giờ.

Về đến phòng riêng, Đường Thế Dân leo lên giường nằm gác tay lên trán suy nghĩ viễn vông.

Cặp mắt chàng mở thao láo không tài nào nhắm đi cho được, đồng thời trái tim như có tảng đá ngàn cân treo trong đó.

Chàng đã ăn lộc của Phong Bảo thì phải hết dạ trung thành với chủ nhân của nó chớ sao.

Dù Bảo Chủ đã căn dặn như thế nhưng chàng làm sao yên tâm cho được.

Song Hồng Bảo Chủ lại không muốn cho chàng chen vào chuyện riêng tư ân oán giang hồ của lão ta.

Hơn nữa lão nhân lại dặn chàng cần phải giữ kín chuyện này không nên để lộ ra ngoài.

Xem như thế này chỉ có một mình chàng âm thầm lo liệu đối phó với cuộc phó hội mà thôi.

Cái chỗ lạ lùng là Hồng Bảo Chủ đến nay vẫn chưa biết kẻ thù Đại Hành Quyết là ai cả.

Cứ theo số thứ tự trong hàng ngũ địch thủ của Đại Hành Quyết thì nạn nhân không phải là ít đâu.

Mẫn Tam liệt kê vào con số mười tám.

Còn số tới mười chín là nhân vật nào?

Đường Thế Dân cứ nghĩ ngợi hoài không tài nào thiếp đi trong giấc ngủ được.

Chàng nhớ tới hành tung thần bí của Đại Hành Quyết, Đường Thế Dân càng nghe lạnh cả người.

Thủ đoạn lẫn thân pháp và võ công của hãn quả thật quý thần vô lượng khó có trong cõi thế gian này.

Nhưng nhân vật thần kỳ bí mật máu tanh đó là ai?

Đàn ông hay đàn bà?

Suy nghĩ mãi cho tới trời gần sáng Đường Thế Dân thiếp đi trong giấc ngủ hời hùng...

oOo

Sáng hôm ấy.

Trong Phong Bảo vẫn bình thường như xưa.

Không một ai hay biết gì tới câu chuyện đêm qua giữa Hồng Bảo Chủ và Đường Thế Dân cả.

Cho nên họ vẫn cười cười nói nói như thường.

Chỉ có một mình Đường Thế Dân tâm trường lúc nào cũng khẩn trương đến cực độ.

Chợt chàng nảy ra một ý niệm.

Đường Thế Dân nhủ thầm:

- Lạ thay, theo lẽ ta là người mới vừa nhậm chức Thống Lãnh trong tòa Phong Bảo hiển nhiên uy tín đối với Bảo Chủ phải còn kém hơn những nhân vật lâu năm như Dư Tổng quản hay các người kahcs, nhưng tại sao Hồng Bảo Chủ lại không trao sứ mạng cơ mật nặng nề có liên hệ tới sự tồn vong của Phong Bảo cho một nhân vật kỳ cựu, mà lại giao cho ta?

Đây là nguyên nhân gì?

Ngẫm nghĩ hoài chàng vẫn chưa phăng tìm ra manh mối.

Đường Thế Dân vì ý nghĩ này cứ thắc mắc bực dọc trong lòng mãi không một phút nào yên.

Nhưng thủy chung chàng vẫn không thể nào tìm ra câu giải đáp cho suôn sẻ được.

Đường Thế Dân lại nhủ thầm:

- Hay là ta cứ đem câu chuyện này nói với Dư Tổng quản rồi ta và lão ta tìm một phương cách gì giải nguy cho Bảo Chủ.

Ý nghĩ thật hay nhưng Đường Thế Dân lại nghĩ nếu thế sẽ phạm vào điều cấm của Hồng Bảo Chủ.

Đêm qua Hồng Bảo Chủ từng căn dặn chàng không được nói ra câu chuyện này với bất cứ một ai cả.

Chàng làm sao dám tiết lộ trước đây.

Còn nếu chàng giữ kín chuyện này ngày sau Bảo Chủ có mệnh hệ gì thì chắc chắn chàng bị Dư Tổng quản và nhiều người trong Bảo trách cứ chàng nặng nề.

Đằng nào cũng không yên cả.

Đây quả thật là một mối khổ tâm cho chàng tội độ.

Vì quá tư lự lo buồn nên Đường Thế Dân đem rượu ra uống một mình để giải khuây.

Sau bữa cơm rồi Đường Thế Dân vẫn bồn chồn lo sợ đứng ngồi chẳng giây phút nào yên cả.

Sau rốt, Đường Thế Dân đã quyết định xong xuôi.

Chỉ vì sự an toàn của Hồng Bảo Chủ, nhứt định chàng phải tới ngôi cổ mộ để xem tình hình diễn ra như thế nào.

Nếu cần chàng sẽ xuất hiện giải nguy cho Hồng Bảo Chủ chứ không thể ngồi yên mà nhìn người vào chỗ nguy vong một cách đơn độc được.

Đồng thời, Đường Thế Dân cũng biết bộ mặt thật của nhân vật khủng bố máu tanh Đại Hành Quyết như thế nào nữa.

Chàng nhận thấy mình hành động như thế là rất đúng chẳng có gì sai lạc cả.

Ngôi cổ mộ kia chắc là một nơi tất cả người dân bản xứ đều biết rõ, chàng tới đó hỏi thăm sẽ ra manh mối.

Thành Khai Phong cách đây có gần năm mươi dặm nếu muốn đi thì phải lên đường cho sớm.

Cho nên Đường Thế Dân mới viện lẽ rằng mình cần phải đi gặp sư đệ, rồi cưỡi ngựa lên đường.

Tuy rằng hôm nay mục đích của chàng chỉ vì sự tồn vong của Hồng Bảo Chủ, nhưng sự thật trong thâm tâm của chàng muốn gặp lại người sư muội kiều diễm của mình.

Trên con đường tới Khai Phong là quan lộ, ngựa chạy rất nhanh Đường Thế Dân định đến thị trấn sớm chừng nào càng tốt chừng ấy, vì chàng còn có thể tìm Thượng Quan Văn Phụng, và sau đó nghỉ ngơi chờ trời sụp tối sẽ đến ngôi cổ mộ.

Chàng đến thành Khai Phong thì mặt trời đã về chiều ánh ta dương còn đậu trên những tàng cây cổ thụ.

Đường Thế Dân gặp người dân trong thị trấn liền hỏi qua ngôi cổ mộ thì được cho biết là ở cách đây khoảng mười dặm về hướng Tây.

Chàng yên bụng, định tới Thạch Vân Khách Điểm gặp Thượng Quan Văn Phụng trước rồi sẽ toan liệu mọi bề.

Trước nhất chàng cũng muốn hiểu sư muội của mình hãy còn chung chạ với Độc Thủ Tiên Cô hay không.

Nếu còn, chàng sẽ tìm cách bí mật ra hiệu cho Thượng Quan Văn Phụng tới một nơi nào đó rồi trò chuyện chứ không thể để cho Độc Thủ Tiên Cô nhận thấy sẽ có điều phiền phức cho hai người.

Tâm nhiệm của Đường Thế Dân chưa chấm dứt chợt nghe một giọng lạnh lạnh trầm trầm bên tai.

Đường Thế Dân nghe qua giọng trầm trầm này bất giác trong lòng rúng động, dừng ngựa lại.

Chàng đưa mắt nhìn qua thì thấy người gọi giật đó chỉ là một ả đàn bà đang đứng bên vệ đường.

Ả đàn bà tuổi trạc chừng năm mươi trọn cặp mắt sáng ngời nhìn chàng như làn điện chớp.

Bấy nhiêu cũng đủ biết người đàn bà này công lực cao thâm tột độ rồi chứ chẳng phải hạng tầm thường.

Sự tình quá đột ngột khiến cho Đường Thế Dân ngẩn ngơ chưa biết người đàn bà kia định làm gì.

Hơn nữa chàng nhận kỹ từ trước đến giờ chàng chưa từng quen biết người đàn bà này một lần nào cả.

Tại sao ả lại đón đường chàng nơi đây?

Đường Thế Dân vẫn còn ngồi trên lưng ngựa vòng tay thi lễ:

- Nữ tiên bối có điều gì chỉ giáo hay không?

Người đàn bà kia lạnh lùng:

- Ta chờ ngươi ở đây cũng đã lâu rồi, cũng may sao lại gặp được ngươi ở đây.

Đường Thế Dân lại rúng động trong lòng thêm một lần nữa.

Người đàn bà trợn mắt:

- Hãy xuống ngựa đi rồi đàm đạo.

- o O o -